

Únor 10-17.2007 Rumunsko

Účastníci: Robert, Pavel, Mat'o, Jára.

Vyjeli jsme vlakem Panonia v půl třetí ráno našli si volná kupéa sotva jsme se uvelebili už nás kontrolovali celníci. Kousek za hranicemi nás přišel zkontrolovat slovenský průvodčí a že máme jízdenku na kratší trasu přes slovensko. Když nám vypočítal kolik by stál příplatek, protočily se nám Panenky. Nakonec jsme usmlouvali byznys fifty-fifty a průvodčí odchází s dvěšřepadesáti korunami v kapse. Asi po půl hodině jízdy nás opět budí a vrací nám peníze s tím, že nebude okrádat sousedy!

Cesta plochým Maďarskem byla jen dlouhá a fádňí. To se ale začalo měnit v nejkrásnější zemi v Evropě, Rumunsku. Začaly se objevovat kopečky které byly zatím bez sněhu.

V Simerii vystupujeme a přeseďáme do personálu, kerý nás odveze do našeho výchozího místa Banice. Šedesát kilometrů tímto courákem sice trvalo dvě hodiny ale ty pohledy na okolní krajinu stály za to! Nedřív mįjíme Továrnu duchů, byla postavena za Čaučeska a asi nikdy nefungovala. Fotím ji přes okno a zírám na to jak lidé dokáží zprznit nádhernou krajinu. O kousek dál, pozorujem už jen čistou přírodu.

Vystupujeme v Banici, je to zastávka s pár domky u prostřed lesů, ale je tam Magazin, kde vyměňujeme Eura za Leie a dokupujem poslední nezbytnosti.

O kousek dál jsme našli polorozpadlou boudu. Zlehka jsme ji vyklidili a udělali první krytý bivak v Rumunsku.

Po lehké ranní snídani vyrážíme směr Sureanu. Cestou mįjíme pasoucí se ovce a o kousek výš už jdeme po zledovatělým sněhu. Jára se vysvléká do trička a pózuje fotografům.

Okousek výš přicházíme do mlhy, ve které toho moc nevidíme. Zpočátku se motáme téměř na místě a několikrát se vracíme. Nebýt kompasu a mapy, tak ani netušíme kde jsme. Nakonec jsme tu správnou cestu našli a my mohli pokračovat.

Kolem čtvrté odpoledne docházíme k salaším. Bohužel měly otevřeny dveře a sněhu v nich bylo skoro tolik jako venku. Na bivak je ještě brzo, tak jdeme dál do kopce. Asi tak po hodině a půl chůze narážíme na kříž. Aspoň si vyfotím kříž, když už nejsou rozhledy. Po další půlhodině docházíme k salaši. Nakouknem dovnitř a je rozhodnuto. Tady přespíme! Oblačnost se jako zázrakem zvedla a my můžem fotit západ slunce. Jenom doufáme že to vydrží.

Ráno to vypadá, že by mohlo být i hezky. Trochu fouká a občas nás mraky zahalí tak, že není vidět na dvacet metrů a z toho se obloha téměř vyčistí. Naše cesta je opět chůze v mlze, kdy toho není moc vidět, jen občas na nás vykoukne sluníčko. Na večer si stavíme stany u křížku z roku 2003, kde se dozvídáme že tu nějaký nešťastník zmrzl. Když stavíme stany a vaříme, fotím úchvatné scenerie západu slunce. Je od tud dokonce vidět i nejvyšší vrchol pohoří Virful lui Patru, se svými 2130. metry. Moc jsme se nevyspali protože noc byla hodně větrná, až jsme mysleli že nám to zničí stany.

Ráno, jen co vyběhneme na kopec Sureanu 2059, máme krásné rozhledy na Paring a Retezat. Hezký pohled je i na Virful lui Patru. Jenomže čím dále na něj stoupáme, tím více se nám halí do mraků, až když na něj vyjdeme, tak nevidíme na deset metrů. Tak nastavíme na kompasech severovýchodní směr a začínáme scházet do sedla. Najednou vyjdem z mraků a před námi se objeví salašová osada. Když k ní dojdem, zjišťujem že už asi nějakou dobu nefunguje. V jedné si uvaříme čaj, posvačíme a pokračujeme dál. Pavel, který tu byl před třemi lety, nám totiž slíbil že za dvě hodinky chůze, dojdem k úplně exkluzivní salaši. Tak na něj dáme a jdeme lesem po cestě kterou tu mají vyznačenou motorkáři. Jejich trasa vede po turistických stezkách přes pohoří Sureanu a Lotru. Kolem šesté hodiny vyjdem na vrchol Sanelele 1709. Dole je prý ta skvělá salaš. Když k ní dojdeme, vidíme že salaš je zbořená. Tak opět postavíme stany. Dnešní noc je naprosto klidná, ani vánek nezafouká.

Tento den, je celý ve znamení pochodu lesem a přesunu na pohoří Lotru. A opět obehnaná písnička, sotva vyjdeme na kopec, už jsou ty sračky tady zas! Navíc nám tady končí mapy a začínají o kus dál. Tak zkoušíme jít severovýchodním směrem. Pak narazíme na rozestavěnou salaš. Pro dnešek je

rozhodnuto, přespíme tady a kdyby bylo hnusně i zítra, tak tady ztrávíme klidně i zítřek.

Jenomže ráno je všechno jinak. Je nádherně vysvlékáme se do triček a užíváme si krásného rána a fotografických orgií. A že je co fotit! Pohledy na vycházející slunce, okolní pohoří opravdu stojí za to. Naše cesta vedla nejdříve do sedýlka k polorozpadlé salaši, u které jsme si začali myslet, že krásné počasí končí a zase se zatáhne. Tak alespoň fotíme dokud je něco vidět. Ale asi po půl hodině mraky opět zmizeli a obloha se vyčistila. Když dojdeme do sedla pod Kristesti (2233), potkáváme jediný, a zrezivělý šipkovník v celém Lotru. Když jsem tam byl před čtyřmi lety, vypadal úplně stejně.

Vyběhneme na Kristesti a kocháme se úžasnými rozhledy. Po chvíli pokračujeme na Steflesti (2242). Tam se oblékáme do bund, protože se blíží večer a začíná se ochlazovat. Odtud scházíme do sedla Steflesti, které je asi o pět set výškových metrů níže. Při sestupu vidíme v protějším kopci salaš, a my si malujeme jak v ní přespíme a zítra půjdeme na Cindrel.

Jenomže salaš byla pro nás napoužitelná a my si postavili stany vedle ní. Navíc celý další den zase nebylo vidět ani na krok. Jelikož jsme měli den k dobru, tak jsme se rozhodli že vydržíme ve stanu a vyjdeme zítra, buď přes Cindrel na Paltinis. Což je nejstarší lyžařský areál v Rumunsku a nejkratší cesta do civilizace, nebo když bude pořád škaredě, půjdeme údolím.

Bylo škaredě. Údolí bylo sice krásné, ale moc dlouhé. Než jsme došli do vesnice Sadu, museli jsme zvládnout 45 kilometrů. Tady jsme chytili stopa který nás zavezl do Sibiu. Tam jsme si dali Gogoše, čorbu a pivo, na které jsme se těšili několik dní. V devět večer nám jel vlak a my jsme museli opustit tuhle úžasnou krajinu.